

ἀναζώννυμι ἢ -ῶμα· μέλλ. ζώνω ἐκ νέου, ἀνακλιῶ στρατιωτῆν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν, Θεμιστ. 224Α: μεταρ., «Διὸ ἀναζώσαμενοι τὰς ὄσφρας τῆς διανοίας ὑμῶν» Ἐπιστ. Πέτρ. Α', α', 13· ἀν. πέπλους Νόνν. Α. 19. 73· ἀνεζωσμένοι, Λατ. alte praecinti, Ἰδουμ. παρ' Ἀθην. 139D.

ἀναζωοποιεῖω καὶ ἀναζωώω, ἐπανάγω εἰς τὴν ζωὴν, Ἐκκλ. ἀναζωώω, ἐπαναφέρω εἰς τὴν ζωὴν, ὡς οἶα τεθνηκώς ἀναζωοῖ Εὐστ. Πονημ. σ. 108. 24.

ἀναζωοποιεῖω, ἀνάπτω ἐκ νέου ἐν τῆμερ, ἀν' αὐτὸν οὐ ζῶντα εὐκλειά νεία Εὐστ. Ἠλ. 1121· θερμῶν δὲ θερμῶν ἀν' Ἀριστ. περὶ Πνεύμ. 5. 12:—Παθ. ἀναζωοποιεῖω, λαμβάνω νέαν ζωὴν, ἰσχύον καὶ θάρρος, Πλάτ. Πολ. 527D, Ξεν. Ἑλλ. 5. 4, 46. II ἀμετάβ. ἐν τῷ ἐνεργ. Πλουτ. Πομπ. 41, κτλ., Μοίρις σ. 169 καὶ συμ. Πιερσ. αὐτόθι.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατρ. σ. 22 § 9.

ἀναζωοποιεῖω, εὐα, ἢ, ἀναζωοποιεῖω, ἀνάπτυξις νέας δυνάμεως, Ἰουστῆ. Ἀρ. ἴ. 12. 8, 1.

ἀναζώστρα, ἢ, (ζώννυμι) εἶδος ἐπιδήσιου, Γαλην. πρὸς τὸ κοινολεκτοῦσιν «ζώστρα».

ἀναζωτικός, ἢ, ὄν, ὁ ἀναζωιογῶν, ὁ εἶδων θάρρος, Ἐκκλ. ἀναζώω ἴδε ἀναζάω.

ἀναζώσις, εὐα, ἢ, ἢ ἀναζωοποιήσις, Θεοφύλ. 2, σ. 379.

ἀναθάλλω: ἀόρ. ἀνέθλα Ἀιλ. Π. ἴ. 5. 4, Περὶ Ζ. 2. 25 (ἴδε θάλλω):—ἀναθίδω ἐκ νέου, βλαστάνω πάλιν, Αἰλ. ἐνθ' ἄνωτ.:—μέσ. μέλλ. μετὰ παθ. σημασ. ἀναθαλλέσθαι στήσας Ἀνθ. Π. 7. 281 πρὸς ἀναθάλειω. II μετὰβ. κἀμυν τι νὰ θάλλη, νὰ ἀκμάζῃ, Ἐδδ. (Σειράχ, ια', 22., γ', 10).

ἀναθάλλω, θερμαινῶ ἐκ νέου, «ζεσταίνω», «περιθάλλω», Ἀνακρέοντ. 33. 21 καὶ οὐσιαστ., ἀνάθαλις, ἢ, «Οὐλιμῶς εἰς Πλάτ. Φαιδ. ἀναθαρείω», Ἀττ. ἀναθαλίω, ἀναθαλίω θάρρος, Ἀριστοτ. Ἰππ. 806, Θουκ. 6. 63., 7. 71· τινὶ δ' αὐτ. 6. 31· πρὸς τι Πλουτ. Ἀλεξ. 31:—οὐσιαστ. ἀναθαρήσις, ἢ, ἀνάθηξις θάρρους, Εὐστ.

ἀναθαρήσις, Ἀττ. ἀθαρήσις, πληρῶ νέου θάρρους, Ξεν. Κύρ. 5. 4. 23. 2) ἀμετάβ. = τῷ προηγ. Πλουτ. Δουκουλλ. 14.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατρ. σ. 63 § 26.

ἀναθαυμάζω, ἀποθαυμάζω, οὕτω γὰρ αὐτὸν ἀνετεθαυμάκει, Δίων Κασσ. 43. 13.

ἀναθάσσω, ἀποθ. θεωμαί, θεωρῶ ἐκ νέου, Πλουτ. 2. 586Α.

ἀνάθημα, ποιητ. ἀνθημα, ατος, τό, (ἀνατίθημι) κυρίως, ὡς τὸ ἀνάθημα, πᾶν δ, τι προσφέρεται ἢ ἀφιερῶνται, ἀνθημα Χρυσόστομος Θεοκρ. Ἐπιγράμ. 13. 2, Ἀνθ. Π. 6. 162, Συλλ. Ἐπιγρ. 2693d, 3971ν, καὶ ἀλλ. Ἐδδ. (Λευτ. κζ', 28, Ἰηρ. Ναυ. ε', 18), Πλουτ. ἴ. 291B.

2) ἐν χρήσει, ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον ἐπὶ κακῆς σημασίας πᾶν δ, τι εἶναι ἀποκεχωρισμένον ἀπὸ τοῦ ἀγαθοῦ καὶ ἐγκαταλειμμένον εἰς τὸ κακόν, ἐπάρτων, κατηραμένων, ἀφορισμένων, «καὶ οὐκ εἰσοίστις βέβλῆμα εἰς τὸν οἶκόν σου, καὶ ἀνάθημα ἔση ὡς περ τοῦτο», Ἐδδ. (Λευτ. κ', 26., γ', 17, καὶ ἀλλ.) ἐπὶ προσώπων, πρὸς Ῥωμ. θ', 3, Κορ. Α' ε', 3, «εἴ τις οὐ φιλεῖ τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν, ἦτοι ἀνάθημα» = κερῶσιβος πάντων, ἀλλότριος ἔστω πάντων, ἦρ. Α' ε', 22.—«εἴ τις τὸν πατέρα καὶ τὸν υἱὸν δύο θεῶν ἵκεῖ εἶναι θεοῦ, ἀνάθημα ἔστω» Ἀθαν. ἴ. 736C.

II ἀμετάβ. ἴδε ἀναθηματικῶς I. 2.

ἀναθηματικῶς, ἀπέρω τὸ ἐν ἀνάθημα, Ἐδδ. (Ἀριθμ. κα' 2, 3.)

2) ἀναθηματικῶς, παραδίδω εἰς τὸ ἀνάθημα, Ἐδδ. (Ἰηρ. Ναυ. ε', 20, Μάτθ. Α. ε', 5.) «ἀναθέματα ἀναθηματικῶς ἀντὶν», Λευτ. γ', 15.—ἀλλ'· ἀναθέματα ἀναθηματικῶς ἑαυτοῦς, «συνεδέθημεν δι' ἀναθηματικῶν, συνομισησάμεν διὰ φοβερῶν ὄρων καὶ ἄρων νὰ πράξωμέν τι, Πράξ. Ἀποστ. κγ', 14:—Παθ., εἶμαι ἀφιερῶμενος, «πᾶν ἀναθηματικῶς ἐν υἱοῖς Ἰσραὴλ σοὶ ἔσται», Ἐδδ. (Ἀριθ. ιη', 14).

3) ἀπομωρῶ τὴ κοινωνίαν, ἀφορίζω, Συλλ. Ἐπιγρ. 8053,—55,—59, καὶ ἀλλ. II ἀμετάβ., καταρῶμαι, βλασφημῶ, Εὐαγγ. κ. Ματθ. ιδ', 71.

ἀναθηματικός, ἢ, ὄν, ἀδόκιμος τύπος ἀντὶ ἀναθηματικῶς, Γραμμ.:—ὠσάντως, ἀναθηματιατός, α, ον, Σχόλ. εἰς ἴλ., ἴδε Λοβ. Φρύνη. 543.

ἀναθηματικισμός, ὁ, καταρ., ἀφορισμός ἀπὸ τῆς κοινωνίας, ἀναθηματιγός, Βυθ.

ἀναθίμενι, ἀντὶ ἀναθίνας, Ἐπιγρ. Ῥόδου ἐν Hell. J. 2. σ. 356.

ἀναθηραπείω, περιποιόμαι μετὰ προσοχῆς, τοὺς βλαστῶντας Θεοφρ. Ἰστ. Φ. 4. 13. 3.

ἀναθηρίζω, σταχυολογῶ μετὰ τὸν θερισμόν, Ἡσυχ. ἐν λέξει ἀνεκαλαμῆσαστο.

ἀναθηρμαίνω, θερμαινῶ καλῶς, θερμαινῶ πάλιν, «ἐναζεσταίνω», Ἀνθ. Π. 11. 55:—Παθ., γίνομαι ἐκ νέου θερῶν, ἀνακτῶ θερμότητα, «ἐναζεσταίνωμαι», Ἰππ. περὶ Ἐπιδ. 1. 940, 970, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 6. 15, 6· πυρίσσω πάλιν, Ἰππ. Προγν. 42.

ἀναθηρμασία, ἢ, τὸ ἀναθηρμαίνειν, Ὀρειδᾶς.

ἀναθέρω, θερμαινῶ, Ἐνεμ. Γουδ. σ. 57, 53.

ἀνάθησις, εὐα, ὁ ἀνατίθειν ἀφιερῶν, ἢ ἀφιερῶσις ἀναθημάτων ἐν τοῖς ναοῖς, Ἄν. σκευῆς τρίποδος Λυσ. 161. 38., 162. 3.—εἰς ἀνάθησιν τοῖς θεοῖς, ὡς ἀνάθημα εἰς τοὺς θεοῦς, Συλλ. Ἐπιγρ. 2852. 14. II ἀναθολῆ. Πολυδ. 9. 137. III. τὸ ἀνατίθειναι, ἐπιβάλλειν, ἀχθεὸς Ἀρετ. π. Αἰτ. Ὀβ. Παθ. 2. 2.

ἀναθεῖον, ἤμ. ἐπιθ. τοῦ ἀνατίθειναι· δεῖ ἀνατίθειναι, πρέπει νὰ ἀναβάλλῃ εἰς, Πλάτ. Νόμ. 935E. II. = ἀποδοσιον, πρέπει τις ν' ἀποδοῖν ἢ ν' ἀποδοῖν, τί τινι δ' αὐτ. Μενέξ. 240E.

ἀναθίω, ἀνατρέχω, τρέχω ἐνάτω, ἀνατριχίωμαι ὁραμαί, ἐπὶ δένδρα Ἀιλ. Περὶ Ζ. 5. 54, κτλ. 2) ἐπὶ φυτῶν, ἀναθίδω, ἀναθλαστάνω. II ἀνατρέχω, τρέχω ὅπισθεν, ἐπανέτριχίωμαι, Πλάτ. Τίμ. 60C.

ἀναθιωρῶ. θεωρῶ τι, παρατηρῶ μετὰ προσοχῆς, βλέπω ἢ ἐξετάζω ἐκ νέου, Θεοφρ. Ἰστ. Φ. 1. 5. 1., 8. 6. 2, Διόδ. 12. 15.

ἀναθιωρήσις, εὐα, ἢ, ἢ ἀκριβὴς ἐξέτασις, ἔρευνα, Διόδ. 13. 35, Πλουτ. 2. 19E.

ἀναθιωρισμός, ὁ, ἀναθιωρήσις, Ἀρχ. Λεῖ.

ἀναθήκη, ἢ, ἀνάθεσις· Ἡσυχ.

ἀναθηλάζω, βυθάνω, βορῶ, «δοῖφος γὰρ ἢ ῥίζα τρυπημένη ἐπὶ παρατροχάζουσιν τῶν υδάτων νοτίαν ἀναθήλαζει», περὶ τῆς ῥίζης δένδρον, Φίλων Βυθ. περὶ τῶν ἐπὶ Θαυμάτ. I.

ἀναθηλέω, ὡς τὸ ἀναθάλλω, βλαστάνω ἐκ νέου, οὐδ' ἀναθρήσει, οὐδ' ἀναθλαστήσει, ἴλ. Α. 236.

ἀνάθημα, ατος, τό, (ἀνατίθημι) τὸ ἀνατίθειναι, ἀνιερῶμενον καὶ ἀκοιλούμεν, ὡς τὸ ἀγαλάμα, ἀφιερῶμα ἀνατεθειμένον τῷ ναῷ, οἷα ἦσαν οἱ τρίποδες, τὰ ἀγάματα, κτλ., Ἡρόδ. 1. 14, 92, Σοφ. Ἀντ. 286, κτλ. ἀν. ἐκ λειτουργιῶν Λυσ. 175. 26. 2) ἐν χρήσει παρ' Ὀμήρῳ μόνον ἐπὶ τῆς πρώτης σημασίας τῆς λέξεως ἀγαλάμα, ἐντροπήν, κόσμημα, στολισμός, μολπή τ' ὄρηχτός τε... τὰ γάρ τ' ἀνάθηματ' αἰατῶν Ὀδ. Α. 152, πρὸς Φ. 430, Συλλ. Ἐπιγρ. 26 (ἐν τῷ παλαιῷ τύπῳ ἀνάθημα) οὕτω τὰ τέκνα καλοῦνται τοῖς τεκοῦσιν ἀνάθημα βίτου Εὐρ. Ἀποστ. 522· καὶ ἢ ὄσα εἶναι ἐν σοφίᾳ Πλάτ. Ἰππ. Ἑλ. 364B· ἐπὶ δούλων ἐν τῷ ναῷ, ἀν. πόλεως, ὡς ἀφιερῶμενός εἰς ταύτην τὴν ὑπηρεσίαν ὑπὸ τῆς πόλεως, Εὐρ. Ἴων 310, πρὸς ἀνάθημα.

ἀναθηματικός, ἢ, ὄν, ὁ συνιστάμενος ἐξ ἀναθημάτων, τιμα Πολυδ. 27. 15, 3.

ἀναθηρᾶω, ἀνιερῶν, ἔρευνῶ, Προκοπ. Γουδ. 2. 20, σ. 436A.

ἀνάθησις, εὐα, ἢ, «ἐκθλίψις», Ἐρωταίν. Γλωσσ.

ἀναθλάω, κατασπυρίω εἰς τεμάχια, Ἐπ. ἀόρ. ἀνέθλασσα Κόντ. Σμ. 8. 94.

ἀναθλίβω [τ]: μέλλ. -ψω, θλίβω, πιέζω ἰσχυρῶς, ἐτάγω τὸ ὑγρὸν διὰ τῆς πίεσεως, Ἀνθ. Π. 7. 23., 9. 668· ἀναθλ. ρεῖθρον εἰς κρήνην, ἀναγκάζω διὰ πίεσεως τὸ ρεῖθρον νὰ ἀνέλθῃ, Στράβ. 173, πρὸς ἴ. 754.

ἀν-αθλος, ον, ὁ ἀνεῖ ἄθλων, ἀπόλεμος, Λουκ. π. διαβολ. 12.

ἀναθολῶ, καθιστῶ τὸ βολόν, βολῶν, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 8. 2. 35, καὶ (ἐν τῷ παθ.) Γεν. Ζ. 3. 2. 17. 2) μεταρ. ἀν. τινὰ ἐπὶ τινα, ταρασσῶν τὸ πνεῦμα τινος δι' ὑπονοίαν κατ' ἄλλον, ἐγγεῖναι, ἐξερεθίζειν, Φίλοστ. 559· ἀν. ἐν τῷ παθ. ἐνοχλοῦμαι, ταραττομαι, ὑπὸ τῆς ἀνίας ἀνεθολοῦθ' ἢ καρδία Φερεικ. ἐν «Μυμηκτικῶν» ποίε. 8.

ἀναθόλωσις, εὐα, ἢ, τὸ καθιστᾶν τὸ βολόν, βόλωσις, σύμμιξις, ἀν. ὅπων, σύμμιξις τοῦ ὅπου βοτανῶν μετὰ τοῦ ὕδατος καταμῶ τοῦ λίμνης, Πλάτ. Νόμ. 824A.

ἀναθορεῖν, ἀπαρ., ἀόρ. ὁ τὸ ἀναθροῦσθαι.

ἀναθροῦσθαι, = ἀναθροῦσθαι, Αἰλ. Περὶ Ζ. 1. 30., 12. 18:—ὁ ἐνεργ. τύπος ἀναθροῦσθαι ἐν Διωνι Κ. 63. 28.

ἀναθροῦσθίω, ποιῶ θορῶν, ἐκπράξω θορῶδῶς τὴν ἐπιδοκμασίαν μου, Λατ. acclamare, ἢ παρόντες ἀνεθροῦσθῶν ὡς εὐ λέγοι Πλάτ. Πρωτ. 334C, πρὸς Ξεν. Ἀν. 5. 1. 3· ἐν εὐ εἰπόντος τινός ἀν. αὐτοῦ 6. 1. 30, πρὸς Πλάτ. Εὐσῶδ. 276B.

II μετ' αἰτ., ἐπιδοκμαζῶ, χειροκροτῶ, αὐτοῦ Σπιν. 198A. 2) διαταράσσω, Εὐσῶδ. Ἰστ. Ἐκκλ. 4. 15.

ἀνάθρεμμα, ατος, τό, τὸ ἀνατραπῆν, θρέμμα, τέκος, κακῶς ἀνάθρεμμα λεαίνας Θεοκρ. 23. 19.

ἀνάθρεπτος, ον, ὁ ἀνατραπῆς, τρώφιος, ἐπὶ δούλων, Ἀπ. Ἐμφ. 4. 43.

ἀνάθρεψις, εὐα, ἢ, ἢ ἐκ νέου θρέψις, Ἰππ. Ἀρ. 1243, ἴδε τὸ χωρίον.

ἀν-αθρέω, βλέπω πρὸς τὰ ἄνω, βλέπω ἐκ τοῦ πλησίον, παρατηρῶ μετὰ προσοχῆς, ὡς τὸ ἀναθιωρῶ, Εὐρ. Ἑκ. 808· καὶ ἀναθρεῖται καὶ λογίζεται τοῦτο 8 ὅπως πέν Πλάτ. Κρατ. 399C:—Παθ., τὰ ἔργα ἐκ τῶν λόγων ἀναθροῦμενα, σημερινάμενα πρὸς..., Θουκ. 4. 86.

ἀναθροῦντι, ὀρηκολογῶ μεγαλοφῶνως, Δίων Κ. 74. 13.

ἀνάθρησις, εὐα, ἢ, ἢ ἐκ τοῦ πλησίον ἐξέτασις, παρατήρησις, Τίμων 24.

ἀναθροῦτομαι, μίσω, τρυφῶ, ἠρηπαθῶ, διάγω βίον ἐκδημητημένον, ἀκκίζομαι, Πολυδ. 6. 185.

ἀναθροῦσθαι [ἢ ἀναθροῦσθαι], ποιητ. καὶ Ἰων. ἀνθρο- ἀόρ. ὁ θρορεῖν Ξεν. Λακ. 2. 3:—ὑπάρχει καὶ ὑπὸ ἀόρ. ἀ' ἀναθροῦσθαι ἐν Ὀππ. Ἀλ. 3. 293: (ἴδε θροῦσθαι). Ἀναθροῦ, τινάσσομαι ἐπάνω, ὡς ἐπὶ λίθου, ὅμοι δ' ἀναθροῦσθαι πέτεται ἴλ. Ν. 140· ἐπὶ αἵματος, Ἐμπεδ. 7. 380· ἀνὰ ἀνθρώπων, δε δ' ἀνθρώπων μέγα ἀνθροῦσκει Ἡρόδ. 7. 150· πρὸς Ἀ. Ὀ. Π. 9. 774· ἀναθροῦσκει ἐπὶ